

Warszawa, dnia 12 stycznia 2021 r.

Sygn. akt KR II R 11/20

DECYZJA nr KR II R 11/20

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich, w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Sebastian Kaleta

Członkowie Komisji:

Paweł Lisiecki, Łukasz Kondratko, Robert Kropiwnicki, Jan Mosiński, Sławomir Potapowicz,
Adam Zieliński

na posiedzeniu niejawnym w dniu 12 stycznia 2021 r.

po rozpoznaniu sprawy w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 6 grudnia 2012 roku nr 561/GK/DW/2012 ustalającej na rzecz M. M. odszkodowanie w wysokości 1 701 000 zł (słownie: jeden milion siedemset jeden tysięcy złotych) za przejętą dekretem z 26 października 1945 roku o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy (Dz.U z 1945r. nr 50 poz. 279) nieruchomość położoną w Warszawie przy ul. Browarnej 15 hip. nr 1, która obecnie stanowi część działki nr 1 z obrębu 1, wielkości 509 m², dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie prowadzi księgę wieczystą nr 1

z udziałem stron: M. S. W. M. M.

na podstawie art. art. 29 ust. 1 pkt 3a ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz.U. z 2018 r. poz. 2267 oraz z 2020 r. poz.1709- dalej ustawa z dnia 9 marca 2017 r.) w związku z 156 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2020 r. poz. 256 - dalej k.p.a.)

orzeka:

stwierdzić nieważność decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia z 6 grudnia 2012 roku nr 561/GK/DW/2012 w całości.

UZASADNIENIE

I

1. Przebieg postępowania administracyjnego przed Komisją do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich (dalej: Komisja), działając na podstawie art. 15 ust. 2 i 3 w zw. 16 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., postanowieniem z dnia 28 lipca 2020 r. wszczęła z urzędu postępowanie rozpoznawcze o sygn. akt KR II R 11/20 w sprawie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 6 grudnia 2012 roku nr 561/GK/DW/2012 ustalającej na rzecz M. M. odszkodowanie w wysokości 1 701 000 zł (słownie: jeden milion siedemset jeden tysięcy złotych) za przejętą dekretem z 26 października 1945 roku o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy (Dz.U z 1945r. nr 50 poz. 279) nieruchomość położoną w Warszawie przy ul. Browarnej 15 hip. nr , która obecnie stanowi część działki nr z obrębu wielkości 509 m², dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie prowadzi księgę wieczystą nr

Postanowieniem z dnia 28 lipca 2020 r. Komisja podjęła decyzję o zawiadomieniu właściwych organów administracji oraz sądów o wszczęciu postępowania rozpoznawczego poprzez ogłoszenie w trybie art. 16 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w Biuletynie Informacji Publicznej.

Pismem z dnia 31 lipca 2020 r. dokonano zawiadomienia Prezydenta m.st. Warszawy o wszczęciu postępowania rozpoznawczego w sprawie decyzji reprivatyzacyjnej dotyczącej nieruchomości położonej przy ul. Browarnej 15.

Pismem z dnia 31 lipca 2020 r. dokonano zawiadomienia stron o wszczęciu postępowania rozpoznawczego. W trybie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. zawiadomienie o wszczęciu postępowania zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej.

Postanowieniem z dnia 28 lipca 2020 r. zwrócono się do Społecznej Rady o wydanie opinii w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 6 grudnia 2012 roku nr 561/GK/DW/2012

Zawiadomieniem z dnia 24 września 2020 r. poinformowano o przedłużeniu terminu rozpatrzenia sprawy do dnia 28 listopada 2020 r. ze względu na szczególnie skomplikowany charakter sprawy.

Zawiadomieniem z dnia 25 listopada 2020 r. poinformowano o przedłużeniu terminu rozpatrzenia sprawy do dnia 28 stycznia 2021 r. ze względu na szczególnie skomplikowany charakter sprawy.

Zawiadomieniem z dnia 21 grudnia 2020 r. poinformowano o zakończeniu postępowania rozpoznawczego w sprawie oraz o możliwości wypowiedzenia się przez strony, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

W dniu 7 stycznia 2021 r. Społeczna Rada przy Komisji wydała opinię w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy Prezydenta m.st. Warszawy z 6 grudnia 2012 roku Nr 561/GK/DW/2012.

II

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Komisja ustaliła, co następuje:

1. Opis nieruchomości

1.1. Nieruchomość warszawska, oznaczoną dawnym hip. ... 2 położoną przy ul. Browarnej 15 obecnie stanowi część działki nr ... z obrębem : ... , o powierzchni 509 m². Dla nieruchomości Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie prowadzi księgę wieczystą ... Właścicielem gruntu jest M ... S ... W

1.2. Zgodnie z protokołem oględzin nieruchomości przy ul. Browarnej 15 z dnia 15 stycznia 1948 r. dokonany przez Wydział Inspekcji Budowlanej Zarządu Miejskiego w m.st. Warszawie L.dz. 677/IV-7-/48: „Budynek frontowy w przeważnej części 4 -ro piętrowy, rozebrany od ulicy od poziomu parapetu I piętra z fragmentami do wysokości 5 pięter. Oficyna prawa 5 pięter, oficyna lewa 1 piętrowa. Przeznaczenie: dawny budynek mieszkalny. Budynek zniszczony, nie nadający się do obciążania stropami lub innymi elementami konstrukcji. Dachów brak. Rzeczywista nośność budynków niewielka. Spadające elementy budynku budzą obawy większych katastrof. Zagrożenie dla bezpieczeństwa publicznego przez możliwość zawalenia się fragmentów budynku, co może pociągać za sobą ofiary w ludziach” (k. 148-149 akt RP ...).

Z dokumentu „Rejestracja nieruchomości - opis nieruchomości” sporządzonego przez Resort Techniczno-Budowlany Zarządu Miejskiego w m.s.t. Warszawie z dnia 14 października 1948 r. wynika, że zarówno front jak i prawa oficyna stanowią stopy gruzu. Pozostała część to dwukondygnacyjna oficyna mieszkalna. Potwierdza to również inwentaryzacja sporządzona

przez Resort Techniczno-Budowlany Zarządu Miejskiego w dniu 12 marca 1952 r., z której wynika, że na terenie posesji objętej hip. znajdują się

-budynek frontowy – stopy gruzów,

- oficyna lewa , 2 kondygnacje, mieszkalna tylko ona nadawała się do użytkowania

- oficyna prawa stopy gruzów (k. 150-151. tom II akt RP - - - - -)

Z protokołu z 27 września 1952 r. wynika, że budynki są wyburzone, w otoczeniu zwalów gruzu i rumowisk zachowany jest fragment 1 piętrowy, zawierający 3 izby zamieszkałe (4 lokatorów). Budynek nie ma dachu. Uznano, że budynek stanowi zagrożenie bezpieczeństwa dla zamieszkałych m.in. z uwagi na możliwość zawalenia się sklepień. Nie istnieje możliwość usunięcia wad w drodze napraw z uwagi na stopień zniszczenia budynku. Zachodzi konieczność opróżnienia budynku w stosunku do wszystkich zamieszkałych. Uznano, że należy wydać zarządzenia eksmisyjne w stosunku do wszystkich lokatorów (k. 42 akta t. Pa

W dniu 19 marca 1955 r. Dzielnicza Stare Miasto zleciła Pogotowiu budowlanemu rozbiórkę zachowanego fragmentu budynku i wywiezienie gruzu powstałego z rozbiórki oraz istniejącego. Nakazano uporządkować teren, a roboty wykonać niezwłocznie w celu uniemożliwienia ponownego zakwaterowania.

Decyzją z dnia 08 grudnia 1977 r. Prezydent m. st. Warszawy ustalił miejsce i warunki realizacji inwestycji budowlanej polegającej na utworzeniu Parku Kazimierzowskiego.

W dniu 9 lipca 2009 r. Prezydent m. st. Warszawy wydał decyzję nr , którą zatwierdził projekt budowlany i udzielił pozwolenia na wykonanie robót budowlanych dla inwestora - Zarządu Terenów Publicznych dla inwestycji polegającej na budowie ogrodzenia Parku Kazimierzowskiego przy ul. Browarnej, dz. ew. nr z obr. .

2. Przeddekretowi właściciele nieruchomości i ich następcy prawni oraz czynności cywilnoprawne dotyczące obrotu roszczeniami i prawami do nieruchomości.

2.1. Zgodnie z zaświadczeniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w Warszawie z dnia 18 lutego 1999 r. Nr Ldz. 2159/98 tytuł własności nieruchomości warszawskiej ozn. hip. jako „W stołecznym Mieście Warszawie przy ulicy Browarnej pod Nr 2722”, zapisany był na imię Z Lc P , ze spadku po H K na mocy własnoręcznego testamentu ujawnionego przy wniosku z dnia 20 kwietnia 1939 r.”

2.2. Zgodnie z postanowieniem Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia 5 lipca 1999 r., sygn. akt N [redacted] spadek po Z [redacted] L [redacted] i P [redacted] nabył syn T [redacted] Z [redacted] P [redacted] w całości.

2.3. Aktem notarialnym Repertorium A nr [redacted] z dn. 6 lutego 2006 r. zawartym przed M: [redacted] D [redacted], notariuszem w Warszawie, M: [redacted] M [redacted] i działający w imieniu i na rzecz T [redacted] P [redacted] sprzedał samemu sobie za cenę w kwocie 300 zł udział wynoszący 1/3 części w prawach i roszczeniach do nieruchomości położonej przy ul. Browarnej hip. nr [redacted] 2, wynikających z art. 7 dekretu z dnia 26.10.1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy.

Aktem notarialnym Repertorium A nr [redacted] z dn. 2 sierpnia 2011 r. zawartym przed M [redacted] D [redacted], notariuszem w Warszawie, T [redacted] P [redacted] sprzedał za cenę w kwocie 100 zł. M [redacted] M [redacted] udział wynoszący 2/30 części w prawach i roszczeniach do nieruchomości położonej przy ul. Browarnej hip. nr [redacted], wynikających z art. 7 dekretu z dnia 26.10.1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy.

Aktem notarialnym Repertorium A nr [redacted] z dn. 6 marca 2012 r. zawartym przed M: [redacted] D [redacted], notariuszem w Warszawie, T [redacted] F [redacted] sprzedał za cenę w kwocie 2 000 zł M: [redacted] M [redacted] i pozostały udział wynoszący 6/10 części w prawach i roszczeniach do nieruchomości położonej przy ul. Browarnej hip. nr [redacted] wynikających z art. 7 dekretu z dnia 26.10.1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy.

3. Użytkowanie i zabudowa nieruchomości

3.1. W dniu 5 marca 1946 r. Biuro Odbudowy Stolicy Wydział Nadzoru Inspekcja Budowlana Pogotowie Budowlane (L.Dz.WIB-1015) zleciło Społecznemu Przedsiębiorstwu Budowlanemu wykonanie robót zabezpieczających w budynku przy ul. Browarnej 15 w Warszawie polegających „na rozebraniu ścian działowych na najwyższym piętrze na wysokości jednej kondygnacji, usunięcie gruzu i rozbiórka zagrożonego stropu tylnego traktu”.

Zgodnie z protokołem z 24 kwietnia 1947 r. Komisji Kolaudacyjnej Dział Pogotowia Budowlanego Biura Odbudowy Stolicy przyjęcia robót zabezpieczających wykonanych przez Społeczne Przedsiębiorstwo Budowlane, roboty zlecone w dniu 5 marca 1946 r. rozpoczęto 30 marca 1946 r. zaś ukończono w dniu 10 kwietnia 1946 r. i polegały one na rozebraniu murów, stropów ceglanych, odsunięciu gruzu z jezdni, rozebraniu balkonów.

Z protokołu z dnia 15 stycznia 1948 r. L.dz.677/IV-70/48 Wydziału Inspekcji Budowlanej Zarządu Miejskiego w m.st. Warszawie wynika, że budynek frontowy 4 piętrowy (fragment do wysokości 5 piętra) rozebrany od ulicy do poziomu pierwszego piętra, oficyna prawa 5 pięter, oficyna lewa 1 piętrowa zamieszkała (lokatorzy). Możliwość zawalenia się, budynek zniszczony w wyższych partiach, nie nadający się do obciążenia stropami.

Z zaświadczenia z dnia 1 kwietnia 1948 r. wynika, że nieruchomość nie została objęta w zarząd przez Wydział Administracji Nieruchomości, zaś Zł [imię] P [imię] wszedł w posiadanie nieruchomości w dniu 5 kwietnia 1948 r. Zł [imię] P [imię] zwrócił się do Zarządu Miejskiego o pozwolenie na roboty rozbiórkowe.

Na skutek podania z dnia 18 marca 1948 r. zarząd Miejski w m.st. Warszawie Biuro Pomiarów wydał Zł [imię] P [imię] zaświadczenie o tym, że nieruchomości hip. Nr [nr] przy ul. Browarnej nadano nr porządkowy 15.

Pismem z dnia 31 maja 1948 r. Wydział Inspekcji Budowlanej anulował zlecenie na rozbiórkę budynków przy ul. Browarnej 15 ponieważ właściciel przystąpił do rozbiórki we własnym zakresie (k. 22 RP V [nr]).

W dniu 5 kwietnia 1948 r. Zł [imię] P [imię] zwrócił się do Zarządu Miejskiego o pozwolenie na roboty rozbiórkowe.

Z dokumentu „Rejestracja nieruchomości - opis nieruchomości” sporządzonego przez Resort Techniczno-Budowlany Zarządu Miejskiego w m.st. Warszawie z dnia 14 października 1948 r. wynika, że zarówno front jak i prawa oficyna stanowią stosy gruzu. Pozostała dwukondygnacyjna oficyna mieszkalna.

W dniu 17 lipca 1950 r. Zł [imię] P [imię] zwrócił się do Wydziału Inspekcji Budowlanej o pozwolenie na wykonanie robót budowlanych polegających na wydobyciu cegieł z hałdy gruzu na nieruchomości przy ul. Browarnej 15 w Warszawie. W protokole z dnia 8 lipca 50 r. stwierdzono, że nie istnieje możliwość usunięcia wad w drodze naprawy na skutek dużego stopnia zniszczenia budynku.

W dniu 26 lipca 1950 r. na skutek podania z 17 lipca 1950 r. Wydział Inspekcji Budowlanej zezwolił Zł [imię] P [imię] na dokonanie rozbiórki fragmentów parterowych i przyziemnych murów pozostałych po rozebranych i zburzonym budynku frontowym, oficyny lewej oraz 1 piętra oficyny prawej na nieruchomości przy ul. Browarnej 15 w Warszawie. Zaznaczono, że do rozbiórki oficyny prawej przystąpić można po uprzednim przekwaterowaniu lokatorów do lokali zastępczych.

Z inwentaryzacji sporządzonej przez Resort Techniczno-Budowlany Zarządu Miejskiego Tymczasem dołączonego do protokołu objęcia w posiadanie z dnia 12 marca 1952 r. wynika, że na terenie posesji objętej hip. : znajdują się

- budynek frontowy – stopy guzów,
- oficyna lewa , 2 kondygnacje , mieszkalna tylko ona nadawała się do użytkowania
- oficyna prawa stopy guzów.

Z protokołu z dnia 27 września 1952 r. wynika, że budynki są wyburzone, w otoczeniu zwałów gruzu i rumowisk zachowany jest fragment 1 piętrowy, zawierający 3 izby zamieszkałe (4 lokatorów). Budynek nie ma dachu. Uznano, że budynek stanowi zagrożenie bezpieczeństwa dla zamieszkałych m.in. z uwagi na możliwość zawalenia się sklepień. Nie istnieje możliwość usunięcia wad w drodze napraw z uwagi na stopień zniszczenia budynku. Zachodzi konieczność opróżnienia budynku w stosunku do wszystkich zamieszkałych. Uznano, że należy wydać zarządzenia eksmisyjne w stosunku do wszystkich lokatorów.

W dniu 27 września 1952 r. PRN Wydział Inspekcji Budowlanej wydał zarządzenie eksmisyjne wobec lokatorów trzech zamieszkałych lokali – Zi i Ja L
Z. O , S Z a (k.49 RP \)

Z protokołu oględzin nieruchomości z dnia 2 czerwca 53 r. wynika, że: „W otoczeniu zwałów gruzu i rumowisk zachowany fragment jednopiętrowy zawierający 3 pomieszczenia zamieszkałe – parter 1 izba S: Zi , I Piętro – 1 izba Z. O , 1 izba Zi i Ja L . Brak dachu. Zamknięte sklepienia biegowe obciążone gruzem wykazują pęknięcia. Dojście do pomieszczeń I piętra istnieje po prowizorycznych schodkach nie gwarantujących bezpieczeństwa. Otaczające zwały gruzu przewyższają zachowany fragment budynku co powoduje zalewanie wodami opadowymi. Brak jakichkolwiek instalacji sanitarnych.”

W dniu 19 marca 1955 r. Dzielnicza Stare Miasto zleciła Pogotowiu budowlanemu rozbiórkę zachowanego fragmentu budynku i wywiezienie gruzu powstałego z rozbiórki oraz istniejącego. Nakazano uporządkować teren, a roboty wykonać niezwłocznie w celu uniemożliwienia ponownego zakwaterowania.

W dniu 24 marca 1955 r. Dzielnicza Stare Miasto zwróciła się do Wydziału Inspekcji Budowlanej o zlecenie rozbiórki zachowanego fragmentu budynku.

W piśmie z dnia 14 lipca 1954 r. Prezydium Rady Narodowej Wydział Inspekcji Budowlanej zwrócił się o przyspieszenie wykwaterowania lokatorów, gdyż ich zakwaterowanie uniemożliwia dalsze prowadzenie robót porządkowych zgodnie z uchwałą Prezydium Rady Ministrów o dwu pół letnim palnie porządkowania Warszawy.

W dniu 13 sierpnia 1954 r. Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie zwróciło się do Wydziału Kwaterunkowego o wykwaterowanie lokatorów z fragmentu budynku przy ul. Browarnej 15.

W dniu 17 sierpnia 1955 r. Wydział Inspekcji Budowlanej się do Stołecznego Zarządu Budynków Mieszkalnych i Terenów o zastępcze wykonanie robót rozbiórkowych pozostałych fragmentów budynku przy ul. Browarnej 15 w Warszawie.

4. Postępowanie przed Prezydium Rady Narodowej

4.1. W dniu 20 marca 1948 r. wpłynął do Zarządu Miejskiego m.st. Warszawie opatrzony opłatą administracyjną wniosek Z _ Pi) - dawnego właściciela hipotecznego o przyznanie prawa własności czasowej do gruntu położonego w Warszawie przy ul. Browarnej 15. Do wniosku został załączony wyciąg z księgi wieczystej, dotyczący nieruchomości przy ul. Browarnej 15 hip. z dnia 22 sierpnia 1947 r. Na pismach widnieją znaki opłaty z datą 22 marca 1948 r.

Jak wynika z pieczęci Zarządu Miejskiego w Warszawie naniesionej na ten dokument, pismo zarejestrowano pod nr 506.

4.2. Objęcie gruntu w posiadanie przez gminę nastąpiło w dniu 23 stycznia 1948 r., zgodnie z ogłoszeniem zamieszczonym w Dzienniku Urzędowym Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy nr 3 z 1948 r., w związku z czym termin do składania wniosku dekretowego upływał z dniem 23 lipca 1948 r.

4.3. Orzeczeniem administracyjnym z dnia 27 grudnia 1951 r. nr (Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie odmówiło przyznania dotychczasowemu właścicielowi prawa własności czasowej do gruntu nieruchomości warszawskiej położonej przy ul. Browarnej 15, nr hip . Uzasadniono to tym, że w stosunku do przedmiotowej nieruchomości nie został złożony według Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie wniosek dekretowy. Wskazano, że dotychczasowy właściciel terenu, zgodnie z art. 7 dekretu, winien był złożyć w terminie do dnia 16 lutego 1949 r. wniosek o przyznanie prawa własności czasowej. Wobec niezłożenia wniosku nie mogło zostać przyznane prawo własności czasowej dotychczasowemu właścicielowi. Orzeczenie skierowano do Wydziału Finansowego Terenowego Oddziału Likwidacyjnego w Warszawie oraz do wiadomości Zarządu Nieruchomości Miejskich i administracji domu przy ul. Browarnej 15 .

4.4. Nieruchomość położona w Warszawie przy ul. Browarnej 15 hip. nr _____ znajduje się na terenie objętym działaniem dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz. U. Nr 50, poz. 279).

Zgodnie z art. 1 powołanego wyżej dekretu przedmiotowa nieruchomość przeszła na własność gminy m.st. Warszawy, a następnie z mocy art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 20 marca 1950 r. o terenowych organach jednolitej władzy państwowej (Dz. U. Nr 14, poz. 130) stała się własnością Skarbu Państwa.

Następnie powyższy grunt z dniem 27 maja 1990 r. stał się własnością Dzielnicy-Gminy Warszawa-Śródmieście, co potwierdził Wojewoda Warszawski decyzją nr _____ z dnia 11 września 1992 r. w odniesieniu do działki ew. nr _____ w obrębie _____

Na podstawie art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 25 marca 1994 r. o ustroju miasta stołecznego Warszawy (Dz. U. Nr 48, poz. 195) grunt przedmiotowej nieruchomości stał się własnością Gminy Warszawa Centrum.

Obecnie na mocy art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 15 marca 2002 r. o ustroju miasta stołecznego Warszawy (Dz.U. Nr 41, poz. 361 z późn. zm.) grunt przedmiotowej nieruchomości stanowi własność m. st. Warszawy.

5. Postępowanie o stwierdzenie nieważności orzeczenia administracyjnego Prezydium Rady Narodowej z dnia 27 grudnia 1951 r.

5.1. W dniu 22 lutego 2006 r. M _____ M _____ złożył do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie wniosek o stwierdzenie nieważności orzeczenia administracyjnego Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z dnia 27 grudnia 1951 r. _____ odmawiającego przyznania dotychczasowemu właścicielowi prawa własności czasowej do gruntu nieruchomości warszawskiej położonej przy ul. Browarnej 15 ozn. nr hip. _____. Wnioskodawca wskazał, że orzeczenie zostało wydane pomimo złożenia wniosku dekretowego w terminie.

5.2. Decyzją KOC / _____ z dnia 15 lutego 2007 r. SKO w Warszawie odmówiło stwierdzenia nieważności orzeczenia administracyjnego Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z dnia 27 grudnia 1951 r. Nr _____ wobec braku podstaw, że zaskarżone orzeczenie administracyjne zostało wydane w warunkach określonych w art. 156 § 1 pki 2 k.p.a. , tzn. z rażącym naruszeniem prawa - art. 7 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy.

W uzasadnieniu decyzji organ wskazał, że były właściciel przedmiotowej nieruchomości nie złożył wniosku o przyznanie prawa własności czasowej. Podniesiono także, że również wnioskodawca nie przedstawił żadnego dowodu, że wniosek taki został złożony i to w terminie.

5.3. W dniu 2 marca 2007 r. M. M. złożył do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie wniosek o ponowne rozpoznanie sprawy. Sprawa została zarejestrowana pod sygn. KOC

W dniu 30 kwietnia 2007 r. M. M. przedłożył do akt sprawy zaświadczenie Mazowieckiego Urzędu Wojewódzkiego w Warszawie wskazujące, iż w rejestrze wniosków dekretowych istnieje zapis dotyczący złożenia wniosku w trybie art. 7 ust. 1 przy ul. Browarnej ozn. hip.

Pismem z dnia 26 czerwca 2007 r. Mazowiecki Urząd Wojewódzki w Warszawie poinformował Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie, iż w rejestrze wniosków dekretowych brak jest zapisu dotyczącego złożenia wniosku o przyznanie prawa własności czasowej do gruntu położonego w Warszawie przy ul. Browarnej 15 oznaczonej nr. hip. 2, istnieje natomiast zapis dotyczący złożenia wniosku w trybie art. 7 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy - o przyznanie prawa własności czasowej do gruntu położonego w Warszawie przy ul. Browarnej 22 ozn. nr hip.

W treści pisma wskazano, iż posiadane rejestry mają jedynie charakter pomocniczy i nie stanowią wyłącznego dowodu potwierdzającego fakt złożenia, bądź też nie złożenia wniosku w trybie art. 7 dekretu z dnia 26 października 1945 r. gdyż główne źródło informacji stanowią akta własnościowe.

Decyzją z dnia 20 sierpnia 2007 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie orzekło o utrzymaniu w mocy decyzji F z dnia 15 lutego 2007 r.

Uzasadniając decyzję Kolegium wskazało, że z akt sprawy wynika, że były właściciel przedmiotowej nieruchomości nie złożył wniosku o przyznanie prawa własności czasowej do nieruchomości położonej przy ul. Browarnej 15.

6. Postępowanie zainicjowane wnioskiem o ustalenie i wypłatę odszkodowania

6.1. Wnioskiem z dnia 12 lipca 2011 r. M. : M. złożył wniosek do Prezydenta m.st. Warszawy o przyznanie i wypłacenie odszkodowania za nieruchomość położoną w Warszawie przy ul. Browarnej 15 hip. nr

Prezydent Miasta Stołecznego Warszawy po rozpatrzeniu powyższego wniosku, wydał w dniu 6 grudnia 2012 r. decyzję nr 561/GK/DW/2012, na podstawie art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 15 marca 2002 r. o ustroju m. st. Warszawy (Dz. U. Nr 41, poz. 361 z późn. zm.), art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.) oraz art. 4 pkt 9b, art. 11 ust. 1, art. 129 ust. 5 pkt 3, art. 132 ust. 1a i 5 oraz art. 215 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r., Nr 102, poz. 651 z późn. zm.), którą orzekł:

- w punkcie pierwszym - o ustaleniu odszkodowania w wysokości 1.701.000,00 zł (słownie złotych: jeden milion siedemset jeden tysięcy), za przejętą dekretem z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz. U. Nr 50, poz. 279) nieruchomość położoną w Warszawie przy ul. Browarnej 15 hip. nr która obecnie stanowi część działki ewidencyjnej nr z obrębu ;

- w punkcie drugim - o przyznaniu powyższego odszkodowania na rzecz N . M zamieszkałego w Warszawie przy ul. m. - w wysokości 1.701.000,00 zł (słownie złotych: jeden milion siedemset jeden tysięcy) w całości,

- w punkcie trzecim, że odszkodowanie zostanie wypłacone w całości przez Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy, działającego jako organ wykonawczy Miasta Stołecznego Warszawy;

- w punkcie czwartym, że wypłata odszkodowania nastąpi jednorazowo, w terminie 14 dni od dnia, w którym niniejsza decyzja stanie się ostateczna, w formie przelewu na podane przez stronę konto bankowe;

- w punkcie piątym, że do skutków zwłoki lub opóźnienia w zapłacie odszkodowania stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu Cywilnego.

6.2. W uzasadnieniu decyzji organ wskazał, że kwestię odszkodowań za nieruchomości przejęte dekretem z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy reguluje obecnie art. 215 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, zgodnie z którym „przepisy ustawy dotyczące odszkodowania za wywłaszczone nieruchomości stosuje się odpowiednio do domu jednorodzinnego, jeżeli przeszedł on na własność państwa po dniu 5 kwietnia 1958 r. oraz do działki, która przed dniem

wejścia w życie dekretu wymienionego w ust. 1 mogła być przeznaczona pod budownictwo jednorodzinne, jeżeli poprzedni właściciel bądź jego następcy prawni zostali pozbawieni faktycznej możliwości władania nią po dniu 5 kwietnia 1958 r. W ramach przyznanego odszkodowania poprzedni właściciel bądź jego następcy prawni mogą otrzymać w użytkowanie wieczyste działkę pod budowę domu jednorodzinnego."

W kwestii pierwszej przesłanki dot. przeznaczenia działki pod budownictwo jednorodzinne Prezydent m.st. zauważył, że zgodnie z linią orzecniczą sądów administracyjnych, art. 215 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami odwołuje się do kryteriów obowiązujących przed wejściem w życie dekretu z dnia 26.10.1945 r. Stwierdził również, że pojęcie „domu jednorodzinnego” należy rozumieć w znaczeniu, -jakie mu wówczas nadawano - był to budynek zaspokajający potrzeby mieszkaniowe jednej rodziny, bez ograniczeń powierzchni czy liczby pomieszczeń, które to kryteria wprowadzono w późniejszym okresie. Brak wymienienia w ogólnym "planie zabudowania m.st. Warszawy z dnia 11 sierpnia 1931 r. budownictwa jednorodzinnego nie wyklucza samo przez się możliwości zabudowy danego obszaru budownictwem jednorodzinnym, a tym samym i przeznaczenia przedmiotowej nieruchomości pod takie budownictwo.

Stwierdził również, że zgodnie z ogólnym planem zabudowania m.st. Warszawy zatwierdzonym przez Ministerstwo Robót Publicznych w dniu 11 sierpnia 1931 r., obowiązującym w dacie wejścia w życie w/w dekretu z dn. 26 października 1945r., nieruchomość położona przy ul. Browarnej 15 ozn. hip. nr znajdowała się w strefie V, w której obowiązywała zabudowa zwarta o 5 kondygnacjach oraz 70 % powierzchni zabudowania.

Powyższy plan zawierał wielkości maksymalne, a nie minimalne określone w danej strefie, jak również wysokość i gęstość zabudowań, których nie można było przekroczyć co oznacza, że przedmiotowa nieruchomość nie mogła być zabudowana budynkiem wyższym niż wskazany dla danej strefy.

Ponadto powołał się na pogląd wyrażony w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 09 maja 2007 r. sygn. akt I OSK 615/06, którym podkreślono, że zgodnie z art. 10 pkt 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (j.t. Dz. U. z 1939 r., Nr 34, poz. 216 ze zm.), ogólne plany zabudowania obejmują podział miejscowości na strefy według sposobu zabudowania jedno lub wielopiętrowego, zwartego, grupowego, luźnego lub mieszanego, ogniotrwałego lub nieogniotrwałego, gdy ten ostatni jest dopuszczalny, z określeniem najwyższej dopuszczalnej wysokości i gęstości zabudowania dla poszczególnych stref. Analiza tego przepisu prowadzi

do wniosku, że w danej strefie nie można przekroczyć określonej w planie ogólnym wysokości i gęstości zabudowań. Rozporządzenie z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli nie definiuje pojęcia budownictwa jednorodzinne. Skoro zatem art. 215 ust. 2 cyt. ustawy o gospodarce nieruchomościami odwołuje się do kryteriów obowiązujących przed wejściem w życie dekretu z dnia 26 października 1945 r. to pojęcie dom jednorodzinny należy rozumieć w znaczeniu jakie mu wówczas nadawano. Był to budynek zaspokajający potrzeby mieszkaniowe jednej rodziny, bez ograniczeń powierzchni czy liczby pomieszczeń, które to kryteria wprowadzono w okresie późniejszym.

Przywołał ponadto wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dn. 24 października 2008 r. sygn. akt I SA/Wa 712/08, w którym stwierdzono, że użyte w art. 215 ust. 2 ugn sformułowanie "mogła być przeznaczona pod budownictwo jednorodzinne" oznacza potencjalną możliwość wzniesienia na przedmiotowej nieruchomości domu, który będzie zaspokajał potrzeby jednej rodziny. Niedopuszczalne jest w tym zakresie stosowanie zawężających formalnych interpretacji pojęcia domu jednorodzinne zawartych w aktach prawnych okresu PRL, które nie obowiązywały w polskim systemie prawa w dniu wejścia w życie dekretu.

Wskazał również na wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w z dnia 08 sierpnia 2008 r. sygn. akt I SA/Wa 1993/07, w którym stwierdzono, że „należy zgodzić się, że wskazania planu oznaczały wielkości progowe, a zatem bez naruszania planu możliwe było realizowanie budynków o parametrach mniejszych”.

Biorąc powyższe pod uwagę Prezydent m. st. Warszawy doszedł do wniosku, że nieruchomość położona przy ul. Browarnej 15 mogła być przed dniem wejścia w życie dekretu z dnia 26 października 1945 r. przeznaczona pod budownictwo jednorodzinne, a zatem spełnia pierwszą przesłankę umożliwiającą przyznanie odszkodowania za działkę budowlaną.

Odnosząc się do drugiej przesłanki tj. pozbawienia byłych właścicieli faktycznej możliwości władania działką po dniu 5 kwietnia 1958 r., Prezydent m.st. Warszawy powołał się na wyrok Naczelny Sąd Administracyjny z dnia 1 kwietnia 1999 r., sygnatura akt: IV.SA.614/97. W myśl powołanego orzeczenia „przez faktyczne władanie rozumie się nie tylko efektywne korzystanie z nieruchomości, ale także możliwość takiego korzystania, choćby władający nieruchomością nie czynił z niej użytku”. Sąd podkreślił, że "negatywna przesłanka w postaci pozbawienia faktycznej możliwości władania działką po dniu 5 kwietnia 1958 r. może być dostatecznie zobiektywizowana w zasadzie wyłącznie poprzez ustalenie o objęciu faktycznego, rzeczywistego władztwa przez Państwo. Chodzi tu o faktyczne przejęcie

władztwa, a nie o objęcie w posiadanie w rozumieniu dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy".

Ponadto organ ustalił, że decyzją z dn. 8 grudnia 1977 r. Prezydent m. st. Warszawy nr [] ustalił miejsce i warunki realizacji inwestycji budowlanej polegającej na utworzeniu Parku Kazimierzowskiego.

W dniu 09.07.2009 r. Prezydent m. st. Warszawy wydał decyzję nr [] którą zatwierdził projekt budowlany i udzielił pozwolenia na wykonanie robót budowlanych dla inwestora - Zarządu Terenów Publicznych dla inwestycji polegającej na budowie ogrodzenia Parku Kazimierzowskiego przy ul. Browarnej, dz. ew. nr [] z obr. []

Na podstawie powyższego organ wywiódł wniosek, że były właściciel utracił faktyczną możliwość władania nieruchomością po dniu 5.04.1958 r., a zatem spełnione zostały obie przesłanki kwalifikujące nieruchomość do przyznania odszkodowania.

7. Sprzeciw Prokuratora od decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie nr KOC 1013 /Go /07 z dnia 20 sierpnia 2007 r.

7.1. W dniu 4 października 2019 r. wpłynął do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie sprzeciw Prokuratora Regionalnego we Wrocławiu od ostatecznej decyzji nr [] z dnia 20 sierpnia 2007 r. utrzymującej w mocy decyzję [] z dnia 15 lutego 2007 r. mocą której odmówiono stwierdzenia nieważności orzeczenia administracyjnego Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z dnia 27 grudnia 1951 r. nr [] oraz decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie [] z dnia 15 lutego 2007 r. o odmowie stwierdzenia nieważności orzeczenia administracyjnego Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z dnia 27 grudnia 1951 r. nr []

Zaskarżonym decyzjom zostało zarzucone, że zostały wydane w warunkach określonych w przepisie art. 145 § 1 pkt 5 kpa, gdyż po ich wydaniu wyszły na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne oraz nowe dowody istniejące w dniu wydania decyzji, nieznane organowi, który wydał decyzje.

Wskazując na powyższy zarzut, w oparciu o przepis art. 145 § 1 pkt 5 kpa oraz art. 151 § 1 pkt 2 kpa, Prokurator Regionalny we Wrocławiu wniósł o:

I/ wznowienie postępowania administracyjnego zainicjowanego wnioskiem N M [] złożonym w dniu 22 lutego 2006 r. o stwierdzenie nieważności orzeczenia

administracyjnego Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z dnia 27 grudnia 1951 r. nr

2/ stwierdzenie na podstawie art. 151 § 2 k.p.a. wydania z naruszeniem prawa decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z dnia 15 lutego 2007 r. odmawiającej stwierdzenia nieważności orzeczenia administracyjnego Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z dnia 27 grudnia 1951 r. nr oraz decyzji z dnia 20 sierpnia 2007 r. utrzymującej w mocy decyzję z dnia 15 lutego 2007 r.

7.2. Uzasadniając sprzeciw wskazano, że w toku postępowania wyjaśniającego prowadzonego w Prokuraturze Regionalnej we Wrocławiu pod sygn. akt RP V uzyskano z Archiwum Państwowego w Warszawie dokumentację Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy, z której wynika, że w dniu 20 marca 1948 r. do Zarządu Miejskiego w Warszawie wpłynął wniosek określony jako podanie "w którym wnosił o reprivatyzację nieruchomości" znajdującej się przy ul. Browarnej 15.

Zostało podniesione ponadto, że Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie uzasadniając wydane orzeczenie z dnia 27 grudnia 1951 r. błędnie wskazało termin objęcia w posiadanie gruntu nieruchomości przez Gminę m.st. Warszawy jako dzień 16 sierpnia 1948 r. i tym samym określiło niewłaściwy termin złożenia wniosku dekretowego. Argumentowano w sprzeciwie, że przyjmując, iż wniosek dekretowy wobec przedmiotowej nieruchomości nie został złożony, organ odmówił dotychczasowym właścicielom przyznania prawa własności czasowej. Te ustalenia były podstawą wydania decyzji przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie, od których wniesiono sprzeciw.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie rozpoznając wniosek o stwierdzenie nieważności orzeczenia Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z dnia 27 grudnia 1951 r. nr odmawiające przyznania dotychczasowym właścicielom, prawa własności czasowej do gruntu nieruchomości położonej przy ul. Browarnej 15 ozn. hip znało, że przedmiotowa nieruchomość objęta została w posiadanie w dniu 16 sierpnia 1948 r, co ma wynikać z obwieszczenia ogłoszonego Dzienniku Urzędowym Zarządu Miejskiego nr 20 z 1948 r. Przy przyjęciu, że termin do złożenia wniosku prawidłowo rozpoczął swój bieg, a brak jest dowodów wskazujących na złożenie wniosku dekretowego, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie uznało, że wydane po jego upływie orzeczenie o nieprzyznaniu prawa własności czasowej nie narusza prawa. Wskazano, że ujawnione aktualnie i opisane powyżej nowe okoliczności faktyczne oraz nowe dowody

istniejące w dniu wydania decyzji, nieznanne organowi są istotne dla sprawy. Dotyczą jej przedmiotu na nowo kształtują ustalenia faktyczne oraz mają znaczenie prawne, gdyż mogły mieć wpływ na odmienne rozstrzygnięcie sprawy. Z nowych ustaleń wynika bowiem, że właściciel nieruchomości Z... v L... P... w terminie określonym dekretem złożył wniosek o „reprzywatyzowanie jego nieruchomości „Wniosek ten został opatrzony pieczęcią Zarządu Miejskiego w Warszawie i zarejestrowany w dniu 20 marca 1948 r. pod nr

Pod tą samą sygnaturą tj. ... (...) 48 Zarząd Miejski w m.st. Warszawie Wydział Administracji Nieruchomości wydał także zaświadczenie wskazujące na wejście w posiadanie tej nieruchomości Z... a L... i ... przed objęciem jej przez Zarząd Miejski, co powodowało niemożność uznania nieruchomości za majątek opuszczony i wykluczało możliwość uznania za stronę postępowania Wydział Finansowy Terenowego Oddziału Likwidacyjnego.

8. Podstawa ustalenia stanu faktycznego sprawy.

Powyższy stan faktyczny Komisja ustaliła na podstawie zgromadzonych w sprawie dokumentów: akt otrzymanych z Urzędu Miasta Stołecznego Warszawy dotyczących reprzywatyzacji nieruchomości przy ul. Browarnej 15, dokumentacji z Archiwum Państwowego w Warszawie, akt prokuratorskich o sygn. RP V..., akt Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie : KO..., k..., i, K...

III

Po rozpatrzeniu zebranego materiału dowodowego Komisja zważyła, co następuje:

1. Wydanie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy o ustaleniu i wypłacie odszkodowania na rzecz beneficjenta z rażącym naruszeniem przepisów prawa, o którym mowa w treści art. 156 § 1 pkt. 2 k.p.a. jako przesłanka stwierdzenia nieważności decyzji.

1.1. W ocenie Komisji decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 6 grudnia 2012 r. nr 561/GK/DW/2012 została wydana z rażącym naruszeniem prawa, o którym mowa w treści art. 156 § 1 pkt. 2 k.p.a. tj. z rażącym naruszeniem przepisów postępowania art. 7 i art. 77 § 1 k.p.a.,

co skutkowało przy tym również rażącym naruszeniem normy prawa materialnego art. 215 ust. 2 u.g.n. poprzez jej niewłaściwe zastosowanie w niniejszej sprawie.

1.2. W tym miejscu wymaga podkreślenia okoliczność, że postępowanie w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji jest nadzwyczajnym trybem postępowania umożliwiającym wzruszenie ostatecznej decyzji administracyjnej. Możliwość podważenia zapadłego rozstrzygnięcia organu administracji publicznej jest dopuszczalna jedynie w przypadku zaistnienia jednej z kwalifikowanych wad określonych w art. 156 § 1 k.p.a. Usunięcie kwalifikowanych nieprawidłowości, które mogły wystąpić w trakcie trwania procesu administracyjnego, stanowi nadrzędny cel postępowania w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji i usprawiedliwia podważenie ogólnej zasady trwałości decyzji administracyjnych zawartej w art. 16 k.p.a. Na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a ustawy z dnia 9 marca 2017 r. uprawnienia do stwierdzenia nieważności decyzji reprivatyzacyjnej przysługują również Komisji w przypadku stwierdzenia, że zachodzą przesłanki określone w art. 156 § k.p.a. lub w przepisach szczególnych.

Zgodnie z jednolitym i utrwalonym orzecznictwem sądowym postępowanie o stwierdzenie nieważności decyzji jest odrębnym postępowaniem, którego przedmiotem jest wyłącznie badanie zaistnienia przesłanek określonych w art. 156 § 1 k.p.a. Organ orzekający nie jest natomiast władny rozstrzygnąć sprawy zakończonej kontrolowaną decyzją co do jej istoty, gdyż postępowanie dotyczące stwierdzenia nieważności decyzji nie może zastępować postępowania odwoławczego lub go powtarzać (tak Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 13 czerwca 2003 r. sygn. akt I OSK 1706/10 dostępne na: <http://cbois.nsa.gov.pl>). Celem postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności nie jest bowiem merytoryczne, ponowne rozstrzygnięcie sprawy w jej całokształcie, lecz przeprowadzenie weryfikacji ostatecznej decyzji z jednego tylko punktu widzenia, mianowicie, czy decyzja jest dotknięta jedną z wad kwalifikowanych wymienionych w art. 156 § 1 k.p.a. pkt 1-7 k.p.a. Jak wskazuje T. Kielkowski (Kodeks postępowania administracyjnego, Komentarz pod. red. naukową H. Knysiak-Molczyk, wyd. Wolters Kluwer, W-wa 2015, kom. do art. 156 ustawy), decyzja przewidziana w art. 158 § 1 k.p.a. jest decyzją wydaną w sprawie administracyjnej, chociaż sprawy tej nie rozstrzyga. Dla oceny przyczyn stwierdzenia nieważności decyzji punktem odniesienia jest stan faktyczny i prawny z chwili jej podjęcia. W toku postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji organy badają, czy w sprawie istnieją przesłanki do jej wzruszenia, enumeratywnie wymienione w przepisie art. 156 § 1 pkt 1-7 k.p.a., przy czym pozytywne przesłanki stwierdzenia nieważności nie mogą podlegać wykładni rozszerzającej, a powinny być interpretowane dosłownie lub nawet ścieśniająco, ponieważ przepis ten ma charakter wyjątkowy. Postępowanie jest więc

ograniczone do weryfikacji samej decyzji administracyjnej, a ewentualne wady stanowiące podstawę do stwierdzenia nieważności decyzji muszą tkwić w samej decyzji (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 16 stycznia 2014 r. sygn. akt II dostępny: cbois.nsa.gov.pl).

W wyroku z dnia 19 grudnia 2017 r. V SA/Wa 3200/16 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie stwierdził, że wprowadzić możliwe jest oparcie przesłanki z art. 156 § 1 pkt 2 Kodeksu postępowania administracyjnego na rażącym naruszeniu przepisów prawa procesowego, tym niemniej przypisanie decyzji wady nieważności w przypadku naruszenia przepisów proceduralnych dopuszczalne jest wyłącznie, gdy naruszenie tych przepisów ma charakter rażący i pozostaje w związku z ostatecznym rozstrzygnięciem sprawy. W odniesieniu do tych przepisów można by zatem mówić o rażącym ich naruszeniu wówczas, gdy w sposób niebudzący wątpliwości, a więc oczywisty, nie zastosowano by ich w trakcie prowadzonego postępowania lub zastosowano by je nieprawidłowo. Dotyczy to sytuacji, gdy naruszenie przepisów prawa powoduje podważenie układu podmiotowego postępowania przez brak bytu prawnego strony tego postępowania (np. prowadzenie postępowania wobec strony pozbawionej zdolności do czynności prawnych czy naruszenie takich przepisów, które nakazują podjęcie czynności procesowych przez organ, bez prawa dokonywania ich oceny). Natomiast Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 13 lutego 2013 r. w sprawie sygn. akt II SA/Gd 694/12 wskazał, że za rażące naruszenie przepisów postępowania, a w szczególności przepisów regulujących postępowanie dowodowe, które uzasadniałoby stwierdzenie nieważności decyzji, można uznać jedynie wydanie decyzji bez uprzedniego przeprowadzenia jakichkolwiek dowodów, niezbędnych dla wyjaśnienia istoty sprawy, czy też wydanie decyzji bez przeprowadzenia dowodów obligatoryjnych w danej sprawie.

W ocenie Komisji przywołane wyżej spostrzeżenia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku i Warszawie są w całej rozciągłości trafne, a przy tym w pełni adekwatne również i do stanu faktycznego niniejszej sprawy.

W kontekście powyższego należy nadmienić, że postępowanie administracyjne oparte jest na zasadzie prawdy materialnej, co oznacza, że jego celem jest ustalenie tej prawdy w oparciu o fakty i okoliczności udowodnione. Dotarcie do prawdy materialnej następuje dzięki zgromadzeniu odpowiedniego materiału dowodowego, a następnie jego ocenie. Organ administracji powinien podjąć wszelkie kroki niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy (art. 7 k.p.a.). Jest przy tym obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać oraz rozpatrzeć cały materiał dowodowy i na podstawie całokształtu materiału dowodowego ocenić, czy dana okoliczność została udowodniona (art. 77 § 1 i art. 80 k.p.a.). Właściwa

realizacja zasady prawdy obiektywnej zawsze zależy od przestrzegania gwarancji zawartych w przepisach procedury administracyjnej, regulujących postępowanie dowodowe. Prawidłowe ustalenie stanu faktycznego sprawy jest niezbędnym elementem zastosowania właściwej normy prawa materialnego.

Realizacja powyższych obowiązków wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego, co do wszystkich okoliczności stanowiących fakty prawotwórcze oraz odzwierciedlenia zebranego materiału dowodowego w uzasadnieniu faktycznym decyzji (por. wyrok NSA z dnia 28 września 2012 r., sygn. akt II GSK 1548/11, LEX nr 1229771). Organ administracji publicznej prowadzący postępowanie administracyjne jest zobowiązany dokonać wszechstronnej oceny okoliczności konkretnego przypadku na podstawie analizy całego materiału dowodowego, a swoje stanowisko powinien przekonująco uzasadnić w sposób przewidziany w przepisach kodeksu (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 28 marca 2013 r., sygn. akt I SA/Wa 1980/12, LEX nr 1423134).

W ocenie Komisji zebranie niepełnego materiału dowodowego przez Prezydenta m.st. Warszawy spowodowało rażące naruszenie wymogów zawartych w art. 7 i art. 77 § k.p.a. bowiem organ nie uzyskał dowodu w niniejszym postępowaniu o charakterze obligatoryjnym, co w konsekwencji doprowadziło do wydania rozstrzygnięcia niezgodnego z zasadami postępowania administracyjnego i naruszającego przy tym w sposób rażący treść przepisu art. 215 ust. 2 u.g.n.

Przedmiotem kontroli Komisji jest decyzja Prezydenta m.st. Warszawy o ustaleniu i wypłacie odszkodowania za nieruchomości położoną w Warszawie przy ul. Browarnej 15 na rzecz M a M

Zgodnie z art. 215 ust. 2 u.g.n., w brzmieniu obowiązującym w dacie orzekania przez Prezydenta m.st. Warszawy, przepisy ustawy dotyczące odszkodowania za wywłaszczone nieruchomości stosuje się odpowiednio do domu jednorodzinnego, jeżeli przeszedł on na własność państwa po dniu 5 kwietnia 1958 r., oraz do działki, która przed dniem wejścia w życie dekretu wymienionego w ust. 1 mogła być przeznaczona pod budownictwo jednorodzinne, jeżeli poprzedni właściciel bądź jego następcy prawni zostali pozbawieni faktycznej możliwości władania nią po dniu 5 kwietnia 1958 r. W ramach przyznanego odszkodowania poprzedni właściciel bądź jego następcy prawni mogą otrzymać w użytkowanie wieczyste działkę pod budowę domu jednorodzinnego.

Cytowany przepis ma charakter szczególny w stosunku do ogólnych zasad przyznawania odszkodowania przewidzianych w ustawie o gospodarce nieruchomościami. Oznacza to m.in., iż jest on wyłączną podstawą ustalenia przesłanek do przyznania

odszkodowania bez potrzeby sięgania do innych przepisów tej ustawy. Szczególny charakter tego przepisu nakazuje ściśle jego wykładnię (zob. wyrok WSA w Warszawie z dnia 29 listopada 2010 r. sygn. akt I SA/Wa 71/10, orzeczenia.nsa.gov.pl). Gramatyczna wykładnia art. 215 ust. 2 u.g.n. prowadzi do wniosku, że odszkodowanie przysługuje wówczas, gdy działka była objęta działaniem dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na terenie m. st. Warszawy, przed datą wejścia w życie dekretu mogła być przeznaczona pod budownictwo jednorodzinne oraz jeżeli poprzedni właściciel bądź jego następcy prawni zostali pozbawieni faktycznej możliwości władania nią po dniu 5 kwietnia 1958 r. (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 15 grudnia 2015 r. sygn. akt I SA/Wa 721/15; orzeczenia.nsa.gov.pl). Umożliwia on zatem uzyskanie odszkodowania jedynie przez tych poprzednich właścicieli lub ich następców prawnych, którzy spełniają wszystkie wymienione przesłanki. Niespełnienie którejkolwiek z nich powoduje brak podstaw do odszkodowania (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 18 grudnia 2007 r., sygn. akt I SA/Wa 1041/07, Lex nr 463539).

W tym miejscu zasadnym jest odwołanie się do treści Uchwały Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie 5 sędziów NSA z dnia 9 listopada 1998 r. sygn. OPK 11/98 w której wyjaśniono, że z porównania przepisów dekretu z przepisami ustawy o gospodarce gruntami i ustawy o gospodarce nieruchomościami należy wyprowadzić wniosek, że uprawnienia dotychczasowego właściciela gruntu warszawskiego (jego następców prawnych), jakkolwiek dotyczyły oddania w użytkowanie wieczyste tego samego gruntu, to jednak miały różną treść. Uprawnienia dotychczasowego właściciela takiego gruntu (jego następców prawnych) do domagania się przyznania użytkowania wieczystego (wcześniej: wieczystej dzierżawy) gruntu na podstawie art. 7 dekretu były ściśle związane z samym wejściem w życie dekretu i skutkami prawnymi stosowania dekretu. (...) . Istotne jest także to, że realizacja tych uprawnień została uzależniona od złożenia wniosku przez dotychczasowego właściciela lub jego następców prawnych w określonym terminie (6 miesięcy od dnia objęcia w posiadanie gruntu przez gminę), który był terminem zawitym prawa materialnego i z jego upływem wygasło uprawnienie do uzyskania w tym trybie prawa użytkowania wieczystego (uchwała NSA z dnia 14 października 1996 r. sygn. OPK 19/96, ONSA 1997, z. 2, poz. 56).

Inna natomiast jest natura uprawnień dotychczasowych właścicieli gruntów warszawskich (ich następców prawnych) określonych w poprzednio obowiązującej ustawie o gospodarce gruntami (art. 82 ust. 2) i art. 214 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Przesłanką tych uprawnień jest to, że dotychczasowy właściciel (jego następcy prawni) nie uzyskał i nie może już uzyskać prawa użytkowania wieczystego gruntu, którego był

właścicielem, na podstawie art. 7 dekretu, bądź to dlatego, że nie złożył wniosku o przyznanie wieczystej dzierżawy (użytkowania wieczystego) w terminie określonym w dekrecie, bądź też dlatego, że wniosek nie został uwzględniony. Jest to zatem zupełnie inne uprawnienie, które w samym założeniu miało złagodzić jedynie skutki działania dekretu. Realizacja tego uprawnienia także została ograniczona terminem, albowiem oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste i zwrot budynków w tym trybie zostały uzależnione od zgłoszenia wniosku do dnia 31 grudnia 1988 r. Termin ten jest również terminem zawitym prawa materialnego i z jego upływem wygasa uprawnienie do uzyskania w tym trybie prawa użytkowania wieczystego (wyrok NSA z dnia 4 czerwca 1991 r. sygn. IV SA 403/91, niepublikowany).

Ten różny charakter uprawnień byłych właścicieli gruntów warszawskich przesądza o tym, że sprawa o przyznanie użytkowania wieczystego gruntu w trybie dekretu jest odrębną sprawą administracyjną od sprawy o oddanie takiego gruntu w użytkowanie wieczyste w trybie poprzednio obowiązującej ustawy o gospodarce gruntami i obowiązującej od dnia 1 stycznia 1998 r. ustawy o gospodarce nieruchomościami. Oznacza to, że gdy wniosek o przyznanie na tym gruncie prawa wieczystej dzierżawy (użytkowania wieczystego) został zgłoszony w terminie określonym w art. 7 ust. 1 dekretu i nie został dotychczas rozpatrzony, sprawa powinna być załatwiona na podstawie przepisów dekretu. Tak jest także wówczas, gdy stwierdzono nieważność decyzji odmawiającej przyznania wieczystego użytkowania na takim gruncie, wydanej na podstawie dekretu. W tych wypadkach sprawa o przyznanie użytkowania wieczystego gruntu na podstawie dekretu wyprzedza sprawę o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste na podstawie poprzednio obowiązującej ustawy o gospodarce gruntami i obecnie obowiązującej ustawy o gospodarce nieruchomościami. Skoro bowiem uprawnienia, o których mowa w art. 82 ust. 2 poprzednio obowiązującej ustawy o gospodarce gruntami i w art. 214 ustawy o gospodarce nieruchomościami, zależą od tego, że byłemu właścicielowi nie przyznano użytkowania wieczystego na podstawie dekretu, to sprawa o przyznanie użytkowania wieczystego na podstawie dekretu wymaga rozstrzygnięcia w pierwszej kolejności. Inaczej mówiąc, przepisy ustawy o gospodarce gruntami obowiązującej do dnia 31 grudnia 1997 r. i przepisy obowiązującej obecnie ustawy o gospodarce nieruchomościami w niczym nie ograniczają uprawnień byłego właściciela do rozpoznania jego wniosku złożonego w trybie dekretu, jeżeli wniosek nie został dotychczas rozpatrzony.

Opisane wyżej stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego zostało utrwalone w orzecznictwie tj. m.in. w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 listopada 2008 r. sygn. akt I OSK 1898/07, wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 4 września

2014 r. I OSK 370/13 oraz wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 marca 2019 r. I OSK 1772/18.

Prezentowane wyżej stanowisko uzyskało również aprobatę w literaturze przedmiotu, m.in. M. Gdesz wskazał, że „(...) Sprawa odszkodowawcza prowadzona w trybie art. 215 stanowi sprawę administracyjną odrębną od sprawy zainicjowanej wnioskiem dekretowym. Jednakże w sytuacji, kiedy został złożony wniosek w trybie art. 7 dekretu warszawskiego i jeszcze go nie rozpoznano, to pierwszeństwo ma postępowanie w sprawie oddania nieruchomości w użytkowanie wieczyste. Warunkiem bowiem przyznania odszkodowania jest utrata prawa własności nieruchomości dekretowej.” (V. Ustawa o gospodarce nieruchomościami, Komentarz, pod red. S. Kalus, Lexis Nexis 2012, wyd. 1).

1.2. Jak już wcześniej wskazano materialnoprawną podstawę badanej decyzji stanowił art. 215 ust. 2 u.g.n. W tym przypadku rozpatrzenie wniosku o odszkodowanie jest możliwe wyłącznie w sytuacji, w której były właściciel nieruchomości warszawskiej lub jego następcy prawni nie uzyskali lub nie mogą już uzyskać prawa użytkowania wieczystego do gruntu na podstawie art. 7 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1945 r. Sprawa z zakresu roszczeń dekretowych z tego względu, że dotyczy przyznania prawa użytkowania wieczystego do gruntu, ma pierwszeństwo przed sprawą o odszkodowanie, która przyznaje odszkodowanie w formie pieniężnej dopiero w przypadku gdy nie ma możliwości odzyskania nieruchomości.

Wobec tego obowiązkiem organu rozpoznającego wniosek o odszkodowanie w pierwszej kolejności było precyzyjne ustalenie czy poprzedni właściciele nieruchomości złożyli wniosek w trybie art. 7 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1945 r.

W tym zaś przedmiocie Komisja pragnie podkreślić, że z dokumentów nadesłanych przez Archiwum Państwowe w Warszawie w toku postępowania wyjaśniającego prowadzonego w Prokuraturze Regionalnej we Wrocławiu pod sygn. akt RP 7/7/17/18/19, wynika, że w dniu 20 marca 1948 r. do Zarządu Miejskiego w Warszawie wpłynął wniosek Zł _ P _ , określony jako podanie "w którym wnosil o reprivatyzację nieruchomości" znajdującej się przy ul. Browarnej 15. Wniosek ten został opatrzony pieczęcią Zarządu Miejskiego w Warszawie i zarejestrowany w dniu 20 marca 1948 r. pod nr

Pod tą samą sygnaturą tj. (_ _ _ _) Zarząd Miejski w m.st. Warszawie Wydział Administracji Nieruchomości wydał także zaświadczenie wskazujące na wejście w posiadanie tej nieruchomości Zł _ P _ o przed objęciem jej przez Zarząd Miejski co powodowało niemożność uznania nieruchomości za majątek opuszczony i wykluczało możliwość uznania za stronę postępowania Wydział Finansowy Terenowego Oddziału Likwidacyjnego.

Tymczasem Prezydent m.st. Warszawy w decyzji z dnia 6 grudnia 2012 r. nr 561/GK/DW/2012 poczynił ustalenie, że wniosek dekretowy nie został złożony powołując się na orzeczenie administracyjne Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie z dnia 27 grudnia 1951 r. nr 1000/1000 o odmowie przyznania dotychczasowemu właścicielowi prawa własności czasowej do gruntu nieruchomości warszawskiej położonej przy ul. Browarnej 15, nr hip. 15/15, którą uzasadniono to tym, że w stosunku do przedmiotowej nieruchomości nie został złożony według Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie wniosek dekretowy.

Z uwagi na wskazane okoliczności zdaniem Komisji, Prezydent m. st. Warszawy rozpoznając wniosek o odszkodowanie oparł swoje ustalenie na niepełnym materiale dowodowym, co do oceny kluczowej okoliczności niniejszej sprawy, tj. czy byli właściciele nieruchomości złożyli wniosek w trybie art. 7 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1945 r., pominął bowiem w swoich ustaleniach fakt złożenia przez Zł. J. Piłsudskiego wniosku dekretowego w dniu 20 marca 1948 r.

Tym samym ustalenia organu w tym zakresie zostały dokonane na podstawie wybiórczo zgromadzonych dokumentów i nie stanowią wszechstronnej oceny całego materiału dowodowego. Analiza treści pisma Zł. J. Piłsudskiego z dnia 20 marca 1948 r., na którym widnieją znaki opłaty z dnia 22 marca 1948 r. oraz dołączonych do niego dokumentów tj. wyciągu z księgi wieczystej, dotyczący nieruchomości przy ul. Browarnej 15 hip. 15/15 z dnia 22 sierpnia 1947 r. prowadzi do wniosku, że ww. pismo stanowiło wniosek dekretowy złożony w trybie art. 7 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1945 r.

Sformułowanie zawarte w uzasadnieniu orzeczenia administracyjnego Prezydium Rady Narodowej prowadzi jednoznacznie do konkluzji, że wniosek dekretowy Zł. J. Piłsudskiego złożony w dniu 20 marca 1948 r. do Zarządu Miejskiego w Warszawie, nie został rozpoznany.

Mając zaś na uwadze treść Uchwały Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie 5 sędziów NSA z dnia 9 listopada 1998 r. sygn. OPK 11/98 należało uznać, za niedopuszczalne rozpoznanie sprawy o odszkodowanie w trybie regulacji art. 215 u.g.n., bowiem w tym czasie (i do dnia dzisiejszego) nie został rozpoznany wniosek złożony w trybie art. 7 dekretu warszawskiego. Zarówno w orzecznictwie jak literaturze przedmiotu nie budzi bowiem wątpliwości okoliczność, że rozpoznanie sprawy z wniosku dekretowego ma pierwszeństwo przed rozpoznanie wniosku o wypłatę odszkodowania w trybie art. 215 u.g.n. W tym zaś zakresie, Prezydent m.st. Warszawy rozpoznając niniejszy wniosek w trybie art. 215 u.g.n, naruszył w sposób rażący obowiązujące przepisy prawa.

Wynikająca z przepisów art. 7 i art. 77 § 1 k.p.a. zasada zupełności materiału dowodowego obliguje organ administracji do zebrania wszelkich niezbędnych dowodów służących do dokładnego wyjaśnienia i rozstrzygnięcia sprawy, czego w niniejszej sprawie, w zaakcentowanym wyżej przypadku, nie uczynił.

Z uwagi zaś na okoliczność, że Prezydent m.st. Warszawy w toku prowadzonego postępowania nie uzyskał dowodu o charakterze kluczowym dla jej prawidłowego rozstrzygnięcia – w pełni uzasadnione jest twierdzenie o rażącym naruszeniu norm ww. przepisów procesowych.

W konsekwencji zaś powyższego Prezydent m.st. Warszawy dopuścił się także rażącego naruszenia przepisu art. 215 ust. 2 u.g.n. bowiem pomimo okoliczności, iż w niniejszej sprawie pozostawał nierozpoznany wniosek dekretowy dawnych właścicieli nieruchomości – Prezydent m.st. Warszawy rozpoznał wniosek beneficjenta decyzji w trybie art. 215 ust. 2 u.g.n. - co jak wykazano wyżej, było niedopuszczalne.

1.3. W ocenie Komisji analiza materiału dowodowego zgromadzonego przez Prezydenta m.st. Warszawy w toku postępowania nie pozwala na jednoznaczne i precyzyjne ustalenie w jakiej określonej strefie planu rzeczywistość nieruchomości się znajduje, tym samym nie jest możliwe jednoznaczne przyjęcie, że nieruchomość przeznaczona była pod budownictwo jednorodzinne.

Organ w uzasadnieniu decyzji stwierdził, iż zgodnie z ogólnym planem zabudowania m.st. Warszawy zatwierdzonym przez Ministerstwo Robót Publicznych w dniu 11.08.1931 r., obowiązującym w dacie wejścia w życie w/w dekretu z dn. 26.10.1945r., nieruchomość położona przy ul. Browarnej 15 ozn. hip. nr znajdowała się w strefie V, w której obowiązywała zabudowa zwarta o 5 kondygnacjach oraz 70 % powierzchni zabudowania.

Przynależność spornej nieruchomości do określonej strefy planu powinna jednoznacznie wynikać z dokumentu geodezyjnego sporządzonego przez osobę uprawnioną, np. z mapy z zaznaczeniem granic działki ozn. hip. przed wejściem w życie dekretu z dnia 26 października 1945 r. (z uwzględnieniem jej położenia i przeznaczenia w planie zabudowy miasta stołecznego Warszawy) z nałożonymi na tę mapę zaznaczonymi granicami obecnych działek. Takiego dokumentu zaś w aktach sprawy niewątpliwie brak. Przy czym, wymagane jest aby skonkretyzować jaki numer ewidencyjny stanowi aktualnie sporna część działki (ewentualnie w skład jakiej działki lub działek ewidencyjnych aktualnie wchodzi), z powołaniem dokumentów z jakich to wynika i z uwzględnieniem historycznych przekształceń. Wprawdzie organ wskazał, że sporna część gruntu wchodzi aktualnie w skład części części działki nr z obrębem !, wielkości 509 m², jednakże wynika to tylko z

sentencji decyzji orzekającej o przyznaniu odszkodowania. Natomiast przyznanie odszkodowania możliwe jest jedynie wówczas jeżeli organ bezspornie wykaże, że przed dniem 21 listopada 1945 r. działka mogła być przeznaczona pod budownictwo jednorodzinne, opierając się przy tym na jasnych i czytelnych dokumentach geodezyjnych, sporządzonych przez uprawnioną osobę, mających oparcie na stosownym planie zabudowy, a także innych dokumentach historycznych.

1.4. W decyzji wydanej w dniu 6 grudnia 2012 r. decyzję nr 561/GK/DW/2012 Prezydent m.st. orzekł o ustaleniu odszkodowania za nieruchomości położoną w Warszawie przy ul. Browarnej 15 hip. nr , która obecnie stanowi część działki ewidencyjnej nr z obrębu , nie określając w sposób precyzyjny w osnowie decyzji obszaru za jaki organ przyznaje w decyzji przedmiotowe odszkodowanie.

W ocenie Komisji obowiązkiem organu administracji jest określenie w sposób precyzyjny i niebudzący wątpliwości osnowy wydanego rozstrzygnięcia. Kwestia precyzyjnego formułowania rozstrzygnięcia jest tym istotniejsza właśnie w decyzjach w przedmiocie odszkodowania za wywłaszczone nieruchomości. Podkreślenia przy tym wymaga, że rozpoznawany wniosek dotyczy odszkodowania finansowego w znacznej kwocie, co w ocenie Komisji implikuje szczególny obowiązek skrupulatnego i precyzyjnego formułowania rozstrzygnięć w tym zakresie. Organ zaś niniejszej sprawie poprzestał wyłącznie na wskazaniu, iż rozpoznał wniosek w zakresie dotyczącym ustaleniu nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Browarnej 15 hip. nr , która obecnie stanowi część działki ewidencyjnej nr z obrębu , nie precyzując przy tym w jakim zakresie powierzchnia ta odpowiada dawnej działce hip. . Organ nie określił bowiem, która część obecnej działki nr odpowiada dawnej działce hip. .

W ocenie Komisji formułowanie osnowy rozstrzygnięcia z pominięciem jej istotnych elementów w sposób znaczny utrudnia jego dalszą kontrolę.

Elementem koniecznym prawidłowo wydanej decyzji administracyjnej jest precyzyjne określenie podstawy prawnej rozstrzygnięcia, sformułowanie precyzyjnej osnowy rozstrzygnięcia oraz jej uzasadnienie faktyczne i prawne. Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 107 § 3 k.p.a. uzasadnienie faktyczne decyzji powinno w szczególności zawierać wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, zaś uzasadnienie prawne – wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa.

Uzasadnienie stanowi integralną część decyzji i jego zadaniem jest wyjaśnienie rozstrzygnięcia, stanowiącego dyspozytywną część decyzji. Obowiązek jego sporządzenia wiąże się także z wyrażoną w art. 11 k.p.a. zasadą przekonywania, która zobowiązuje organy administracji publicznej do dołożenia szczególnej staranności w uzasadnieniu swoich rozstrzygnięć. Motywy decyzji winny odzwierciedlać rację decyzyjną i wyjaśnić tok rozumowań prowadzących do zastosowania konkretnego przepisu prawa materialnego do rzeczywistej sytuacji faktycznej. Zadaniem uzasadnienia faktycznego jest przekonanie strony o prawidłowości decyzji. Jednocześnie też powinno ono stwarzać organom nadzoru możliwość sprawdzenia, czy w sprawie dokonano wszystkich koniecznych ustaleń, co do stanu faktycznego, czy dokonano prawidłowej subsumpcji, jaki był tok rozumowania organu wydającego decyzję oraz motywy rozstrzygnięcia.

W ocenie Komisji, w rozpatrywanej sprawie kontrolowana decyzja nie spełnia wskazanych wymogów. Przedstawiony w uzasadnieniu decyzji stan faktyczny sprawy jest w ocenie Komisji niepełny, a przez to podjęte rozstrzygnięcie nieprzekonujące. Wnioski Prezydenta m.st. Warszawy wynikające ze zgromadzonego materiału dowodowego nie mogą być w obecnym stanie sprawy zaakceptowane, ponieważ nie zostały wszechstronnie rozważone, z uwzględnieniem okoliczności wynikających z innych dowodów. Część ustaleń faktycznych poczynionych przez organ budzi uzasadnione wątpliwości, co świadczy przy tym o braku ich wszechstronnego wyjaśnienia ze strony Prezydenta m. st. Warszawy. Ponadto organ nie wyjaśnił przyczyn, które spowodowały wydanie decyzji częściowej, jak również nie wskazał wytycznych co do dalszego rozpoznania wniosku. W tym zaś kontekście dostrzeżono przy tym także, iż organ w sposób ogólnikowy i niepełny sformułował osnowę rozstrzygnięcia – co w sposób znaczny utrudnia kontrolę wydanego rozstrzygnięcia. Uzasadnienie wydanej decyzji przy tym nie wyjaśnia wszystkich występujących w sprawie wątpliwości, dlatego też nie spełnia kryteriów określonych w treści art. 107 § 3 K.p.a.

1.5. W odniesieniu do drugiej z przesłanek wskazanych w art. 215 ust. 2 u.g.n., tj. pozbawienie byłych właścicieli faktycznej możliwości władania działką po dniu 5 kwietnia 1958 r., wskazać należy na prezentowany w orzecznictwie sądowym pogląd, że przez faktyczne władanie rozumie się nie tylko efektywne korzystanie z nieruchomości, ale także możliwość takiego korzystania, choćby władający nieruchomością nie czynił z niej użytku (V. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 8 czerwca 2006 r. sygn. I SA/Wa 2138/05, [www://orzeczenia.nsa.gov.pl/](http://orzeczenia.nsa.gov.pl/), wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 marca 1998 r. sygn. IV SA 311/96, [www://orzeczenia.nsa.gov.pl/](http://orzeczenia.nsa.gov.pl/)).

W orzecznictwie podkreśla się także, że negatywna przesłanka w postaci pozbawienia faktycznej możliwości władania działką po dniu 5 kwietnia 1958 r. może być dostatecznie zobiektywowana w zasadzie wyłącznie poprzez ustalenie o objęciu faktycznego, rzeczywistego władztwa przez Państwo. Chodzi tu o faktyczne przejęcie władztwa, a nie o objęcie w posiadanie w rozumieniu dekretu z dnia 26 października 1945 r. (V. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 1 kwietnia 1999 r. sygn. akt IV SA 614/97, niepubl.).

Przepis art. 215 ust. 2 u.g.n. operuje konkretną datą 5 kwietnia 1958 r., wobec czego Komisja kontrolując postępowanie zakończone decyzjami o ustaleniu i wypłacie odszkodowania zobligowana była zbadać, czy organ prawidłowo uznał, że byli właściciel nieruchomości lub jego następcy prawni zostali pozbawieni faktycznej możliwości władania nieruchomością po tym dniu. W ocenie Komisji ratio legis przepisu nakładał na Prezydenta m. st. Warszawy obowiązek ustalenia daty pozbawienia faktycznej możliwości władania działką po dniu 5 kwietnia 1958 r.

W ocenie Komisji Prezydent m.st. Warszawy nie zbadał w sposób prawidłowy, czy w sprawie została spełniona druga z przesłanek wskazanych w art. 215 ust. 2 u.g.n., tj. pozbawienie byłych właścicieli faktycznej możliwości władania działką po dniu 5 kwietnia 1958 r.

W uzasadnieniu kontrolowanych decyzji Prezydent m.st. Warszawy wskazał, że decyzją z dn. 08 grudnia 1977 r. Prezydent m. st. Warszawy nr [redacted] ustalił miejsce i warunki realizacji inwestycji budowlanej polegającej na utworzeniu Parku Kazimierzowskiego. W dniu 9 lipca 2009r. Prezydent m. st. Warszawy wydał decyzję nr [redacted], którą zatwierdził projekt budowlany i udzielił pozwolenia na wykonanie robót budowlanych dla inwestora - Zarządu Terenów Publicznych dla inwestycji polegającej na budowie ogrodzenia Parku Kazimierzowskiego przy ul. Browarnej, dz. ew. nr [redacted] z obr.

Na podstawie powyższego organ wywiódł wniosek, że były właściciel utracił faktyczną możliwość władania nieruchomością po dniu 5 kwietnia 1958 r., a zatem spełnione zostały obie przesłanki kwalifikujące nieruchomość do przyznania odszkodowania.

W ocenie Komisji uzasadnienie kontrolowanej decyzji Prezydenta m.st. Warszawy w zakresie przesłanki pozbawienia byłych właścicieli faktycznej możliwości władania działką po dniu 5 kwietnia 1958 r. jest zbyt ogólnikowe i niejasne, przez co nie spełnia w tym zakresie wymogów określonych w art. 107 § 3 k.p.a. W niniejszej zaś sprawie Prezydent m.st. Warszawy opiera jedyne ustalenie w zakresie spełnienia przesłanki utraty faktycznego władania przez byłego właściciela na decyzji lokalizacyjnej Prezydenta m.st. Warszawy z 8 grudnia 1977 r. i na ten moment datuje utratę faktycznego władania przez byłych właścicieli. Prezydent nie

ustalił natomiast kwestii faktycznego władania nieruchomością przez byłych właścicieli przed datą ww. decyzji.

Tymczasem z materiałów archiwalnych przekazanych Komisji wynika, że :

- W dniu 12 marca 1952 r. sporządzony został protokół objęcia w posiadanie przez Skarb Państwa nieruchomości przy ul. Browarnej 15;
- W dniu 27 września 1952 r. PRN Wydział Inspekcji Budowlanej wydał zarządzenie eksmisyjne wobec lokatorów trzech zamieszkałych lokali – Z i J; Lc
Z , S Z
- W dniu 19 marca 1955 r. Dzielnica Stare Miasto zleciła Pogotowiu budowlanemu rozbiórkę zachowanego fragmentu budynku i wywiezienie gruzu powstałego z rozbiórki oraz istniejącego. Nakazano uporządkować teren, a roboty wykonać niezwłocznie w celu uniemożliwienia ponownego zakwaterowania;
- W dniu 24 marca 1955 r. Dzielnica Stare Miasto zwróciła się Wydziału Inspekcji Budowlanej o zlecenie rozbiórki zachowanego fragmentu budynku;
- W piśmie z dnia 14 lipca 1954 r. Prezydium Rady Narodowej Wydział Inspekcji Budowlanej zwrócił się o przyspieszenie wykwaterowania lokatorów, gdyż ich zakwaterowanie uniemożliwia dalsze prowadzenie robót porządkowych zgodnie z uchwałą Prezydium Rady Ministrów o dwu pół letnim planie porządkowania Warszawy;
- W dniu 13 sierpnia 1954 r. Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie zwróciło się do Wydziału Kwaterunkowego o wykwaterowanie lokatorów z fragmentu budynku przy ul. Browarnej 15;
- 17 sierpnia 1955 r. Wydział Inspekcji Budowlanej zwrócił się do Stołecznego Zarządu Budynków Mieszkalnych i Terenów o zastępcze wykonanie robót rozbiórkowych pozostałych fragmentów budynku przy ul. Browarnej 15 w Warszawie;

Prezydent m.st. Warszawy w wydanej decyzji w ogóle nie odniósł się do wyszczególnionych wyżej dokumentów. W ocenie zaś Komisji podane wyżej dokumenty mogą świadczyć o utracie możliwości władania badaną działką przed dniem 5 kwietnia 1958 r., lub o ewentualnym kierunku poszukiwań nowych dokumentów i dowodów w toku ponownego rozpoznania sprawy przez organ.

W tym zakresie należy przyjąć, że organ rozpoznający niniejszą sprawę pominął wyszczególnione wyżej dowody, w ogóle przy tym ich nie oceniając, bowiem w uzasadnieniu kontrolowanej decyzji Prezydenta m.st. Warszawy brak jest jakichkolwiek rozważań w tym zakresie. Mając zaś na uwadze treść powołanych dokumentów, należy przyjąć że w tym

przedmiocie powyższe naruszenie w sposób istotny wpłynęło na treść wydanego rozstrzygnięcia.

W ocenie Komisji wbrew twierdzeniom Prezydenta m.st. Warszawy dokumentacja zebrana przez organ w toku dotychczasowego postępowania nie pozwala na jednoznaczne i precyzyjne dokonanie ustalenia rzeczywistego momentu pozbawienia możliwości faktycznego władania nieruchomością przez poprzedniego właściciela nieruchomości.

W tym zakresie w ocenie Komisji koniecznym jest uzupełnienie zebranego materiału dowodowego poprzez wystąpienie do wszystkich instytucji mogących posiadać jakąkolwiek dokumentację lub informacje w tym zakresie, celem precyzyjnego ustalenia rzeczywistego momentu utraty przez poprzedniego właściciela możliwości faktycznego władania nieruchomością, bowiem – jak już wyżej wykazano – ustalenia organu w tymże zakresie wobec ich lapidarności i oczywistych sprzeczności z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym budzą uzasadnione wątpliwości.

Ponadto pomocnym może okazać się odwołanie do tezy wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 1 września 2005 r., w którym wskazano, że prawidłowe ustalenie chwili pozbawienia poprzedniego właściciela lub jego następcy prawnego faktycznej możliwości władania nieruchomością w sprawie o odszkodowanie za wywłaszczoną nieruchomość warszawską, wymaga zgromadzenia dowodów na tę okoliczność. Dowodem takim winien być w szczególności wykaz zmian gruntowych dotyczących wywłaszczonej nieruchomości, z którego wynikałoby, jakie działki ewidencyjne powstały z tej parceli oraz jakie w tym zakresie nastąpiły przekształcenia i kiedy (Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 1 września 2005 r., sygn. akt I SA/Wa1106/04, [www://orzeczenia.nsa.gov.pl/](http://orzeczenia.nsa.gov.pl/)).

Na podstawie analizy akt sprawy stwierdzono, że Prezydent m.st. Warszawy nie przeprowadzał pod tym kątem czynności dowodowych w niniejszej sprawie, w ocenie zaś Komisji poszerzenie zgromadzonego materiału dowodowego o takie dowody pozwoli na precyzyjne wyjaśnienie daty utraty faktycznej możliwości władania nieruchomością przez poprzedniego właściciela.

W tym zakresie koniecznym jest wyjaśnienie zasygnalizowanych przez Komisję wątpliwości, jak również podjęcie próby poszukiwania nowych dowodów na tę okoliczność.

Ponadto w zgromadzonym przez Prezydenta m.st. Warszawy materiale dowodowym brak jest dokumentów wskazujących na władanie nieruchomością przez Z... Pi... po 26 lipca 1952 r., kiedy na skutek jego podania z 17 lipca 1950 r. Wydział Inspekcji Budowlanej zezwolił Z... P... r. u na dokonanie rozbiórki fragmentów

parterowych i przyziemnych murów pozostałych po rozebranych i zburzonym budynku frontowym, oficyny lewej oraz 1 piętra oficyny prawej na nieruchomości przy ul. Browarnej 15 w Warszawie. Z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, że po tej dacie wszelkie prace rozbiórkowe i związane z wywozem gruzu były wykonywane przez Skarb Państwa.

Tymczasem do wykazania, że utrata faktycznego władania nieruchomością nastąpiła po 5 kwietnia 1958 r. konieczne jest w pierwszej kolejności ustalenie, że nieruchomość pozostawała w faktycznym władaniu także i przed wskazaną datą.

W przedmiotowej sprawie organ nie podjął żadnych czynności w celu ustalenia, co działo się z nieruchomością przed 5 kwietnia 1958 r. – chociaż jak już zasygnalizowano – organ posiadał w tymże zakresie dokumentację wymagającą poświęcenia szerszej uwagi i wyjaśnienia.

Prezydent m. st. Warszawy zaniechał również analizy rzeczywistej daty pozbawienia poprzednich właścicieli faktycznej możliwości władania nieruchomością gruntową, w szczególności zaś nie poczynił kategoriycznych ustaleń w zakresie spełnienia przez poprzedniego właściciela przesłanki pozbawienia faktycznej możliwości władania nieruchomością po dniu 5 kwietnia 1958 roku warunkującej ustalenie odszkodowania.

W ocenie Komisji organ powinien odnieść się merytorycznie do powyższych faktów, czego nie uczynił, bezpodstawnie je pomijając.

Ponadto należy zauważyć, że faktyczna możliwość władania, o której mowa w art. 215 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce (...) odnosi się do stanu faktycznego, tzn. takiego, w którym poprzedni właściciel lub jego następca prawny mógł korzystać z nieruchomości (...). Wydanie decyzji lokalizacyjnej było zdarzeniem prawnym i nie przesądzało samo przez się, że po jej wydaniu poprzedni właściciel został pozbawiony faktycznej możliwości władania (V. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 1 kwietnia 2011 r. sygn. akt I SA/Wa 1460/10, [www://orzeczenia.nsa.gov.pl/](http://orzeczenia.nsa.gov.pl/)).

Mając na uwadze powyższe, uzasadnione wątpliwości budzi ustalenie organu, że utrata możliwości władania przedmiotową nieruchomością nastąpiła wraz z wydaniem decyzji przez Prezydenta nr ... z dnia 8 grudnia 1977 r., gdyż powołane wyżej dokumenty wskazują, że najprawdopodobniej rzeczony obszar był użytkowany przez inne podmioty jeszcze przed jej wydaniem.

IV.

1. Podstawy stwierdzenia nieważności decyzji reprivatyzacyjnej

1.1. W ocenie Komisji koniecznym jest stwierdzenie nieważności decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia z dnia 6 grudnia 2012 roku nr 561/GK/DW/2012 w całości z powodu wystąpienia przesłanki określonej w treści art. 156 § 1 pkt 2 wydania decyzji z rażącym naruszeniem prawa.

Zgodnie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w wyniku postępowania rozpoznawczego Komisja wydaje decyzję, w której: utrzymuje w mocy decyzję reprivatyzacyjną albo

2) uchyla decyzję reprivatyzacyjną w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo, uchylając tę decyzję, umarza postępowanie w całości albo w części, albo

2a) uchyla decyzję reprivatyzacyjną w całości albo w części i zawiesza postępowanie w przypadku przeszkody uniemożliwiającej dalsze prowadzenie postępowania i wydanie decyzji, albo

3) uchyla decyzję reprivatyzacyjną w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi, który wydał ostateczną decyzję reprivatyzacyjną, jeżeli decyzja ta została wydana z naruszeniem prawa, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie, albo

3a) stwierdza nieważność decyzji reprivatyzacyjnej lub postanowienia w całości lub w części, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 156 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego lub w przepisach szczególnych, albo

4) w razie, gdy jeżeli decyzja reprivatyzacyjna wywołała skutki prawne, o których mowa w art. 2 pkt 4, stwierdza jej wydanie z naruszeniem prawa i wskazuje okoliczności, z powodu których nie można jej uchylić albo stwierdzić nieważności, albo

5) umarza postępowanie rozpoznawcze,

Zgodnie zaś z treścią art. 156 § 1 pkt. 2 k.p.a. organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa.

1.2. Według Komisji w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki determinujące konieczność stwierdzenia nieważności decyzji Prezydenta m.st. Warszawy wskazane w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

W postępowaniu zakończonym ww. decyzją Prezydent m.st. Warszawy w sposób rażący naruszył regulacje prawa procesowego, tj. art. 7 i art. 77 § k.p.a. bowiem w toku postępowania nie uzyskał i nie przeprowadził dowodu o charakterze obligatoryjnym w postaci pisma z dnia 20 marca 1948 r. stanowiącego wniesiony w sprawie wniosek dekretowy, o którym mowa w art. 7 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1945 r. Wniosek ten nie został rozpoznany do dnia dzisiejszego. Poczynienie zaś powyższego ustalenia wykluczało przy tym procedowanie w trybie art. 215 ust. 2 u.g.n. Zastosowanie zaś w realiach niniejszej sprawy treści ww. normy prawa materialnego jest wykluczone – dlatego też, powyższe stanowi przy tym także i naruszenie w sposób rażący regulacji art. 215 ust. 2 u.g.n.

W tym miejscu podkreślenia wymaga okoliczność, że kwestia losów prawnych nierozpoznanego w niniejszej sprawie wniosku dekretowego w kontekście regulacji art. 215 ust. 2 u.g.n. jest przedmiotem jednolitej i utrwalonej linii orzeczniczej sądów administracyjnych. W związku z powyższym stwierdzone przez Komisję rażące naruszenie prawa ma przy tym charakter oczywisty, wyraźny i bezsporny.

Przywoływane przez Komisję orzecznictwo w sposób jednoznaczny dowodzi, że wydanie decyzji odszkodowawczej w trybie art. 215 ust. 2 u.g.n. nie może „konsumować” nie rozpoznanego dotychczas wniosku dekretowego. Dlatego też bacząc przy tym także m.in. na zasady praworządności i legalizmu koniecznym jest jego rozpoznanie. Stwierdzić należy, że beneficjentowi niniejszego rozstrzygnięcia przysługują przy tym wszelkie przewidziane przez prawo instrumenty umożliwiające wyegzekwowanie rozpoznania wniosku dekretowego przez Prezydenta m.st. Warszawy. Nie antycypując przy tym wyniku jego rozpoznania należy przy tym stwierdzić, że beneficjent niniejszej decyzji ma możliwość uzyskania uprawnień wynikających z treści art. 7 ust. 1 dekretu w sytuacji gdy odszkodowanie za przedmiotową nieruchomości zostało już jej przyznane i wypłacone przez Prezydenta m.st. Warszawy na mocy niniejszej decyzji. W takiej zaś sytuacji realnym jest uzyskanie przez stronę niniejszego postępowania przysporzeń majątkowych o charakterze wykluczającym, jak również wykraczającym poza zakres doznanego w zamierzonych latach uszczerbku w majątku.

Dlatego też zgodnie z treścią art. 29 ust. 1 pkt 3a ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja jest zobligowana wydać decyzję stwierdzającą nieważność decyzji reprivatyzacyjnej Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 6 grudnia 2012 roku nr 561/GK/DW/2012, jako wydanej z rażącym naruszeniem norm prawa procesowego w postaci art. 7, art. 77 § 1 i art. 215 ust. 2 u.g.n.

V. Brak nieodwracalnych skutków prawnych

1.1. Kontrolowana decyzja Prezydenta m.st. Warszawy nie wywołała nieodwracalnych skutków prawnych w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

W myśl wskazanego przepisu ustawy o Komisji przez nieodwracalne skutki prawne należy rozumieć stan prawny powstały wskutek przeniesienia prawa własności albo prawa użytkowania wieczystego nieruchomości warszawskiej na osobę trzecią, o ile nie nastąpiło ono nieodpłatnie lub na rzecz nabywcy działającego w złej wierze, lub zagospodarowania nieruchomości warszawskiej na cele publiczne, o których mowa w art. 6 u.g.n.

W płaszczyźnie prawa administracyjnego pojęcie nieodwracalności skutku prawnego” odnosi się do takich następstw decyzji administracyjnej (reprivatyzacyjnej), w których brak jest możliwości odmiennego ukształtowania sytuacji prawnej jednostki od tej, będącej następstwem decyzji administracyjnej, co wyklucza powrót do stanu poprzedniego (B. Adamiak, Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z 28 maja 1992 r., III AZP 4/92, OSP 1993, nr 5, poz. 104, P. Przybysz, Kodeks postępowania administracyjnego, Warszawa 2017). Funkcjonuje ono na gruncie art. 156 § 2 k.p.a. i stanowi przesłankę negatywną, która wyłącza stwierdzenie nieważności decyzji administracyjnej, pomimo istnienia wad kwalifikowanych określonych w art. 156 § 1 pkt 3, 4, 7 k.p.a.

W ocenie Komisji rozstrzygnięcie Prezydenta m.st. Warszawy nie wywołało nieodwracalnych skutków prawnych gdyż niniejsza decyzja dot. przyznania odszkodowania w określonej kwocie pieniężnej. Powyższe zaś ustalenie skutkuje przy tym stwierdzeniem, że kwestie dot. wypłaty odszkodowania w określonej kwocie nie mogą wywołać skutków o charakterze nieodwracalnym bowiem roszczenia o charakterze pieniężnym z samej swej natury posiadają odwracalny charakter. Nawet ewentualne ich skonsumowanie przez stronę postępowania nie wywoła przy tym skutku o charakterze nieodwracalnym, bowiem nadal aktualne pozostanie w takiej sytuacji roszczenie o jej zwrot wobec organu uprawnionego. W takiej zaś sytuacji Prezydent m.st. Warszawy będzie uprawniony do wyegzekwowania wypłaconej kwoty odszkodowania na zasadach ogólnych.

VI. Strony postępowania rozpoznawczego

1.1. Na podstawie art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 28 k.p.a. stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek.

Zasadą jest, że ustalenie interesu prawnego w postępowaniu administracyjnym następuje w toku postępowania, przy zachowaniu reguł prawa obrony przyznanej przepisami prawa procesowego. Wprawdzie postępowanie przed Komisją jest odrębnym postępowaniem, to nie do przyjęcia jest, że obowiązują inne reguły ochrony interesu prawnego. Interes prawny ma strona (strony) postępowania reprywatyzacyjnego, jednostki, których pozbawiono prawa do udziału w postępowaniu zwykłym oraz jednostki, których interes prawny wynika z następstwa prawnego, zarówno co do stron uczestniczących w postępowaniu, jak i pozbawionych tego udziału (por. wyrok NSA z dnia 10 lutego 2009 r., sygn. akt I OSK 329/08).

Z uwagi na powyższe za stronę niniejszego postępowania Komisja uznała beneficjenta kontrolowanej decyzji Nr 1234567890.

Jak stanowi art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wszczęciu postępowania rozpoznawczego Komisja zawiadamia m.st. Warszawę oraz pozostałe strony postępowania. Jeżeli decyzja została wydana przez inny organ, stroną postępowania przed Komisją jest ten organ albo inny organ właściwy do rozpoznania sprawy. Z treści cytowanego przepisu wynika, że stroną niniejszego postępowania rozpoznawczego przed Komisją jest także Miasto Stołeczne Warszawa reprezentowane przez Prezydenta m.st. Warszawy.

VII. Konkluzja

Z uwagi na powyższe, działając na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w związku z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. wobec stwierdzenia wydania przez Prezydenta m.st. Warszawy decyzji z dnia 6 grudnia 2012 roku nr 561/GK/DW/2012 z rażącym naruszeniem prawa koniecznym stało się stwierdzenie nieważności ww. decyzji w całości.

Przewodniczący Komisji
Sebastian Kaleta

Pouczenie:

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 10 ust. 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jasna 2/4, 00-013 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi [t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 2325 ze zm. dalej: p.p.s.a.], art. 53 § 1 p.p.s.a. oraz art. 54 § 1 p.p.s.a.). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 i art. 46 § 2 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47 § 1 p.p.s.a.).
2. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) zł zgodnie z § 2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221 poz. 2193 ze zm.).
3. W myśl zaś art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane – na jej wniosek – prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawianiu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.
4. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 49 § 1 k.p.a. Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno-biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.
5. W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia.

